

РЕШЕНИЕ

№ 24844

гр. София, 19.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДС
ЧЛЕН

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4815** по описа за **2026** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.208-228 от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Ц. Т. К. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв.А. срещу РЕШЕНИЕ №1124/31.03.2026 г., постановено по нахд №1831/2026 г., с което е потвърден електронен фиш серия /ЕФ/ К №9838312 на СДВР, като законосъобразен.

По изложените в касационната жалба съображения –се моли да се отмени решението и съответно да се отмени ЕФ, като при условията на евентуалност се моли делото да се върне за ново разглеждане с оглед релевираните процесуални нарушения. В тази връзка се визира, че СРС не е обсъдил всички доводи, което задължения има с оглед състезателността и равенството на страните в процеса. Конкретно се твърди, че няма мотиви касателно довода за противоречие на правна уредба по чл.188, ал. 2 във вр. с ал. 4 ЗДвП с принципа на равно третиране в чл. 6 от Конституцията, чл. 20 и 21 от Хартата на основните права на ЕС и чл. 14 от ЕКПЧ, доколкото при идентични хипотези (неизяснен водач на МПС, собственост на юридическо лице) законът въвежда два различни режима на отговорност, единствено въз основа на формален признак, който е мястото на регистрация на юридическото лице. Така се сочи, че при българско дружество се ангажира личната отговорност на физическото лице- управител, докато при чуждестранно дружество такава отговорност изобщо не се търси и не се налага да се подава декларация

като механизъм за освобождаване от отговорност. Прави се извода, че това е различно третиране, което е в противоречие с правото на ЕС и задължава СРС да не приложи националната правна норма. На второ място се твърди, че не е разгледан и довода за това, че санкционираното лице не е имало качеството на законен представител при връчването на електронния фиш и респективно е било в обективна невъзможност да подаде декларация за освобождаване от отговорност, тъй като има решение за обявяване на дружеството в несъстоятелност, поради което правомощията на управителните органи се прекратяват и жалбоподателят не е представител на ТД. На трето място се твърди, че ЕФ не индивидуализира еднозначно субекта на административно-наказателната отговорност, тъй като в него са смесени данни, както за юридическото лице - собственик на МПС, така и за физическото лице, посочено като негов представител. Възражава се и по отношение на справката касателно водача и неговите предходни нарушения като ирелевантни. Направено е и възражение във връзка с местоположението на знака – според схемата пътният знак B26 е разположен преди кръстовището, докато от снимковия материал е след същото. С оглед тези възражения – се моли да се уважи касационната жалба и решението на СРС като неправилно да се отмени, ведно с ЕФ. Претендират се разноски.

В съдебно заседание касаторът поддържа жалбата си с писмени бележки.

Ответната страна не се представлява, но изразява становище за неоснователност на жалбата с писмени бележки от 08.06.2026г.. Претендира юрк. възнаграждение.

Представителя на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, XIX касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

СРС не е допуснал процесуални нарушения при постановяване на решението си, както и правилно е приложил закона. Решението е подробно мотивирано и обосновано.

На първо място правилно е прието, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Непротиворечиво е установена релевантната фактическа обстановка, изразява се в това, че на 16.10.2024г. в 10,29ч. на Софийски околовръстен път, кръстовището с ул.Н. П., [населено място], с посока от бул.Б. шосе към Ц. шосе, при наличие на ограничение на скоростта от 40км. в час, въведено с пътен знак B26, МПС "Т." с [рег.номер на МПС] , управлявано от Ц. К., е преминало със скорост от 73км. в час. За това деяние –нарушение на чл.21,ал.1 от ЗДвП, водачът е наказан по чл.182, ал.2 т.3 с глоба от 100лв..

Трябва да се подчертае, че направените с касационната жалба доводи са били изтъкнати от оспорващия още с подаването на жалбата до СРС и на всеки един от тях СРС е дал отговор.

За конкретното нарушение правилно СРС е изградил своите изводи на приобщените към делото доказателства вкл. и данни за автоматизираното техническо средство №MD1195, установило скоростта. Не се касае за немобилно АТС. В тази насока СРС изрично се е

позовал на легалната дефиниция за това по §.6 т.65 от ЗДвП вкл. и на констатацията, че в ЕФ не се изисква като реквизит да се посочи какво точно е устройството. Правилно не е споделен е довода, че не е ясно къде е извършено деянието - същото е описано ясно. Знакът е разположен на посочено място преди кръстовището, като след знака е установена описаната скорост. Изрично СРС е визирал, че на 100 метра от знака е разположена АТТС. В тази връзка съдът се е позовал на протокол за използване на автоматизирано техническо средство CORDON M2 № MD 1195 от 16.10.2024 г. за място на контрол. Отговорено е и на възражението, че за деянието е следвало да се състави АУАН, а не да се издаде ЕФ. За последния, СРС се е позовал на образеца по издаването му, за да констатира, че обжалваният такъв съдържа изискуемите реквизити. Разгледан е и въпроса за приспаднатия толеранс от 3 % съгласно Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол.

СРС е дал отговор и на възражението касателно субекта на деянието, доколкото съгласно справка от КАТ собственик на лек автомобил марка „Т.“, модел „Х“ с рег. [рег.номер на МПС] е „ФРЕСКО ФМ“ ООД, с ЕИК:[ЕИК], чийто управител на основание чл.23, ал.6 от ЗТРРЮЛНЦ е жалбоподателят Ц. Т. К., съгласно заявление за регистрация на негово име в СДВР-ОПП с № 224124122731/05.07.2022г.. В тази връзка съдът споделя извода, че нарушителят е безспорно установен и е доказана вината му, доколкото е следвало, но не е съобразил поведението си с посочената скорост на управляваното от същия МПС.

Касационният състав споделя извода на СРС, че в съответствие с изискванията на чл.188, ал.2 от ЗДвП е издаден ЕФ срещу законния представител на дружеството към датата на нарушението, а това е жалбоподателят, видно от справка в Търговски регистър. Обосновани са и констатациите относно другият представляващ дружеството с довода, че макар да има двама управляващи ТД, то същите имат самостоятелни права към момента на деянието, както и няма декларация по чл.189, ал.5 от ЗДвП. Съответно, ако имаше такава и едва при наличието ѝ – ответникът следваше да предени към момента на подаването ѝ какво е правото значение на е откритото производство по несъстоятелност с решение №1064 от 16.07.2025г.. Съответно има ли К. качеството на представляващ дружеството, има ли други такива органи и може ли декларацията му да произведе желаното правно действие. При липса на подобна декларация - доводът е неотносим. Релевираните в тази насока възражения с касационната жалба съдът ги приема като опит на касатора да не понесе административно-наказателната отговорност вкл. и довода му как биха се третирали чуждестранни ТД в същата хипотеза, което не е въпрос на спора. За да не се приложи конкретна национална правна норма с възражението, че противоречи на правото на ЕС, трябва да има регулация на ниво ПЕС за същото, което не е така. В този случай съдът, въз основа на принципа на примата на това право на ЕС, трябва да остави неприложена националната норма и съответно да приложи тази от ПЕС. Конкретната хипотеза не е такава - няма норма от ПЕС, която да има за последица отпадане на отговорността на чуждестранни ТД за нарушения по ЗДвП вкл. и разпоредбата на чл.188 от ЗДвП не предвижда подобна хипотеза, за да има и неравно третиране.

Следователно -решението е мотивирано, обосновано, съответно касационната жалба е неоснователна, поради което не следва да се уважава. Доколкото от ответната страна се претендира юрк.възнаграждение -трябва да ѝ се присъди подобно в минимален размер по чл.24 от НИПП от 200лв. или 102,25евро.

ВОДИМ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №1124/31.03.2026 г., постановено по нахд №1831/2026 г. на СРС.

ОСЪЖДА Ц. Т. К., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение от 102,25евро за касационното производство.

Решението не подлежи на обжалване.